

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 8528/2558

กรมศุลกากร กับพวกโจทก์ บริษัทเจ อาร์ ดี (ไทยแลนด์) จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 229, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ. 2528 มาตรา 29, ป.วิ.พ. มาตรา 18, ป.พ.พ. มาตรา 68, ป.วิ.พ. มาตรา 79

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ โดยขอให้ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรอนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่ ซึ่งหากศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรอนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่ย่อมมีผลให้คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่บังคับให้จำเลยชำระหนี้แก่โจทก์ทั้งสองเป็นอันเพิกถอนไปในตัว จำเลยจึงต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีกฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 229 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดีภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 โดยศาลไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งให้จำเลยปฏิบัติก่อน เพราะกรณีมิใช่เรื่องที่จำเลยมิได้ชำระหรือวางค่าธรรมเนียมศาลโดยไม่ถูกต้องครบถ้วน ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 18 วรรคสอง เมื่อจำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นโดยไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติดังกล่าว อุทธรณ์ของจำเลยจึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยมา ก็ไม่มีผลทำให้อุทธรณ์ของจำเลยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายกลับเป็นอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมายไปได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ทั้งสองฟ้องขอให้บังคับจำเลยชำระค่าภาษีอากรให้แก่โจทก์ทั้งสอง จำเลยขาดนัดยื่นคำให้การ ศาลภาษีอากรกลางมีคำพิพากษาให้จำเลยชำระภาษีอากร เบี้ยปรับและเงินเพิ่ม 1,801,437.14 บาท แก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยชำระเงินเพิ่มอากรขาเข้าในอัตราร้อยละ 1 ต่อเดือนหรือเศษของเดือนจากต้นเงินอากรขาเข้าจำนวน 80,684 บาท นับถัดจากวันฟ้อง เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ทั้งสอง กับให้จำเลยใช้ค่าฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์ทั้งสอง โดยกำหนดค่าทนายความ 3,000 บาท จำเลยยื่นคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2555 โจทก์ทั้งสองยื่นคำคัดค้าน ขอให้ยกคำร้อง ระหว่างพิจารณา คู่ความแถลงร่วมกันว่า ขอให้ศาลในคดีนี้รับฟังข้อเท็จจริงจากการสืบพยานบุคคลและพยานเอกสารในคดีหมายเลขแดงที่ 118/2555 โดยให้ถือว่าเป็นข้อเท็จจริงในคดีนี้ ศาลภาษีอากรกลางอนุญาตตามที่คู่ความขอ ศาลภาษีอากรกลางมีคำสั่งว่า โจทก์ทั้งสองส่งหมายเรียก สำเนาคำฟ้องและหมายนัดสืบพยาน โจทก์ทั้งสองไปยังสำนักทำการงานของจำเลยตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองอันเป็นภูมิลำเนาของจำเลยตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาตรา 68 โดยปิดหมายไว้ในที่เปิดเผย จึงถือได้ว่าเป็นการปิดหมายโดยชอบตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 79 ส่วนที่จำเลยอ้างว่าจำเลยไม่ได้รับหมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง ไม่เคยได้รับหมายนัด จำเลยจึงไม่ได้ต่อสู้คดี เนื่องจากที่ทำการของบริษัทและโรงงานของจำเลยตั้งอยู่ที่เดียวกัน ในช่วงเดือนตุลาคม 2544 มีโจรสลัดชุมและมีผู้ก่อความไม่สงบข่มขู่วางระเบิดโรงงานเพื่อเรียกค่าคุ้มครอง บริษัทและโรงงานของจำเลยจึงได้ปิดกิจการลงเป็นบริษัทและโรงงานร้าง แต่ที่จำเลยทราบว่าถูกฟ้องเนื่องจากมีบุคคลอื่นซึ่งเคยทำงานกับจำเลยและอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกับบริษัทและโรงงานของจำเลยได้

ติดต่อกับผู้จัดการคนเก่าของจำเลยว่ามีเอกสารตราครุฑข้างล่างเขียนว่าในพระปรมาภิไธย พระมหากษัตริย์มากองอยู่หน้าบริษัทจำเลยเป็นจำนวนมาก จำเลยไม่ได้ตั้งใจขานัตถ์ยื่นคำให้การ และขานัตถ์พิจารณานั้น เห็นว่า ปรากฏจากทางใต้สวนว่าจำเลยได้ยื่นงบดุลและงบกำไรขาดทุนต่อ กระทรวงพาณิชย์ ตลอดจนยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคล (ภ.ง.ด. 50) มาโดยตลอดจนถึงปัจจุบัน ทั้งยังระบุที่ตั้งสำนักงานของจำเลยเพื่อยื่นงบดุล งบกำไรขาดทุน ตลอดจนเพื่อยื่นแบบแสดงรายการเพื่อเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลตามภูมิลำเนาที่ระบุใน หนังสือรับรองของบริษัทจำเลย โดยมีได้มีการแจ้งเปลี่ยนแปลงภูมิลำเนาหรือการประกอบกิจการ ว่ามีการเปลี่ยนแปลงภูมิลำเนาหรือมีการเลิกการประกอบกิจการแล้วตามที่จำเลยกล่าวอ้าง และ เมื่อตรวจงบดุลและงบกำไรขาดทุนของบริษัทจำเลยแล้ว ปรากฏว่าบริษัทจำเลยยังคงมีทรัพย์สิน 645,563,517.72 บาท เมื่อรับฟังประกอบกับการที่จำเลยมิได้ทำการจดทะเบียนเลิกบริษัท ทั้งที่ จำเลยกล่าวอ้างว่าบริษัทจำเลยเป็นบริษัทและโรงงานร้าง และจำเลยมิได้ประกอบกิจการตั้งแต่ เดือนตุลาคม 2544 จึงแสดงให้เห็นว่าบริษัทจำเลยยังคงประกอบกิจการมาโดยตลอด มิได้เป็น บริษัทและโรงงานร้างจริงอย่างที่จำเลยกล่าวอ้าง และจำเลยยังคงมีภูมิลำเนาตามที่ระบุใน หนังสือรับรองบริษัทจำเลย ข้อกล่าวอ้างของจำเลยในส่วนนี้จึงฟังไม่ขึ้น ส่วนที่จำเลยอ้างว่าเพ่ง ทราบว่าถูกฟ้องเป็นคดีนี้ ในขณะที่จำเลยนำพยานมาใต้สวนสนับสนุนว่าผู้จัดการคนเก่าของจำเลย ลาออกจากบริษัทจำเลยไปตั้งแต่เดือนธันวาคม 2544 และโรงงานของจำเลยก็ปิดกิจการตั้งแต่ช่วง ดังกล่าว นั้น เห็นว่า การที่บุคคลอื่นซึ่งเคยทำงานกับจำเลยและอาศัยอยู่ในละแวกเดียวกับบริษัท สามารถติดต่อกับผู้จัดการคนเก่าของจำเลย ซึ่งออกจากบริษัทจำเลยไปกว่า 10 ปี แล้วได้ โดยที่ บริษัทและโรงงานของจำเลยเป็นบริษัทและโรงงานร้างจึงไม่น่าเชื่อ เมื่อรับฟังประกอบกับการที่ ก่อนฟ้องคดีนี้โจทก์ทั้งสองมีหนังสือแจ้งการประเมินภาษีและหนังสือแจ้งการประเมินภาษีเพิ่มเติม ถึงจำเลย โดยส่งไปยังภูมิลำเนาของจำเลยตามที่ระบุไว้ในหนังสือรับรองเช่นเดียวกัน ซึ่งเอกสาร ดังกล่าวก็มีจำนวนมากพอสมควร ทั้งยังส่งไปก่อนที่จะมีการฟ้องคดีนี้ แต่กลับไม่มีบุคคลใดแจ้งให้ จำเลยทราบถึงขัดแย้งกับทางใต้สวนของจำเลย อีกทั้งหลังจากที่จำเลยนำเข้าสู่สินค้าและโจทก์ที่ 1 ตรวจพบว่าจำเลยชำระภาษีไม่ถูกต้องแล้ว โจทก์ที่ 1 ก็ได้มีหนังสือเชิญพบถึงจำเลยหลายครั้ง เพื่อให้จำเลยมาชี้แจงและเพื่อแจ้งข้อกล่าวหาให้จำเลยทราบ จำเลยก็ผัดผ่อนมาโดยตลอด ที่ จำเลยกล่าวอ้างว่าเพ่งทราบว่าถูกฟ้องจึงไม่ได้ต่อสู้คดี จึงเป็นเพียงการกล่าวอ้างลอย ๆ จำเลยขาด พยานหลักฐานอื่นใดมาสนับสนุน ไม่มีน้ำหนักในการรับฟัง ข้อเท็จจริงฟังได้ว่าโจทก์ทั้งสองส่ง หมายเรียกและสำเนาคำฟ้อง รวมทั้งหมายนัดสืบพยานโจทก์ทั้งสองให้แก่จำเลยทราบโดย ชอบแล้ว การขานัตถ์ยื่นคำให้การของจำเลยจึงเป็นไปโดยจงใจและไม่มีเหตุอันสมควรที่จะ พิจารณาคดีใหม่ ยกคำร้องของจำเลย จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร วินิจฉัยว่า เห็นว่า จำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นที่ยกคำร้องขอให้พิจารณาคดีใหม่ โดยขอให้ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรอนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่ ซึ่งหากศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร อนุญาตให้พิจารณาคดีใหม่อ้อมมีผลให้คำพิพากษาของศาลชั้นต้นที่บังคับให้จำเลยชำระหนี้แก่ โจทก์ทั้งสองเป็นอันเพิกถอนไปในตัว จำเลยจึงต้องนำเงินค่าธรรมเนียมซึ่งจะต้องใช้แก่คู่ความอีก ฝ่ายหนึ่งตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นมาวางศาลพร้อมกับอุทธรณ์ ตามประมวลกฎหมายวิธี พิจารณาความแพ่ง มาตรา 229 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลภาษีอากรและวิธีพิจารณาคดี ภาษีอากร พ.ศ.2528 มาตรา 29 โดยศาลไม่จำเป็นต้องมีคำสั่งให้จำเลยปฏิบัติก่อน เพราะกรณีมิใช่ เรื่องที่จำเลยมิได้ชำระหรือวางค่าธรรมเนียมศาลโดยไม่ถูกต้องครบถ้วน ตามประมวลกฎหมายวิธี

พิจารณาความแพ่ง มาตรา 18 วรรคสอง ดังนั้น เมื่อจำเลยอุทธรณ์คำสั่งศาลชั้นต้นโดยไม่ปฏิบัติให้ถูกต้องตามบทบัญญัติดังกล่าว อุทธรณ์ของจำเลยจึงเป็นอุทธรณ์ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย แม้ศาลชั้นต้นสั่งรับอุทธรณ์ของจำเลยมา ก็ไม่มีผลทำให้อุทธรณ์ของจำเลยที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย กลับเป็นอุทธรณ์ที่ชอบด้วยกฎหมายไปได้ ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรไม่รับวินิจฉัย พิพากษายกอุทธรณ์ของจำเลย ให้คืนคำสั่งศาลชั้นอุทธรณ์แก่จำเลย ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์นอกจากนี้ให้เป็นพับ

องค์คณะ

นิพนธ์ ช่วยสกุล · ไสลเกษ วัฒนพันธุ์ · โสฬส สุวรรณเนตร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/8528/2558>